Nr 31 zawiera wyłącznie dział lotnictwa cywilnego.

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Rok XX | Warszawa, 25 kwietnia 1938 r. | Nr 32.

SPIS TREŚCI:

CZĘŚĆ A.

Dział Ogólny i osobowy.

Poz. 313. Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 31 marca 1938 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej, o ilości i siedzibach szpitali i sanatoriów kolei państwowych . . . . str. 565

Poz. 314. Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 31 marca 1938 r. o ilościach i rodzajach oddziałów oraz pracowni badawczych i leczniczych w szpitalach i sanatoriach kolei państwowych str. 566

Poz. 315. Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 7 kwietnia 1938 r. o zmianie rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 29 kwietnia 1935 r. nr P. 5-194/1/35 w sprawie egzaminowania pracowników kolei użytku publicznego i prywatnego, niebędących w zarządzie przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" . . . . str. 566

Poz. 316. Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 8 kwietnia 1938 r. nr 43 w sprawie spłaty zaliczek na uposażenie pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" . . . str. 568

Poz. 317. Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 8 kwietnia 1938 r. nr 44 w sprawie zwalczania nielegalnego wyrobu zapalniczek . . . . . . str. 568

Dział Finansowy.

Poz. 318. Zarządzenie Ministerstwa Komunikacji z dnia 6 kwietnia 1938 r. w sprawie zmiany przepisów o rozrachunkach pieniężnych z kolejami Z.S.R.R. str. . 568

Poz. 319. Zarządzenie Ministerstwa Komunikacji z dnia 2 kwietnia 1938 r. w sprawie zmian i uzupełnień do przepisów nr F-15 „Przepisy rachunkowe w międzynarodowej komunikacji towarowej", obowiązujących od dnia 1 lutego 1938 r. str. 569

CZĘŚĆ C.

Przedruk Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 marca 1938 r. o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego i odszkodowania za nieszczęśliwe wypadki pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe . . . . str. 575

DZIAŁ OGÓLNY I OSOBOWY.

313.

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 31 marca 1938 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej, o ilości i siedzibach szpitali i sanatoriów kolei państwowych.

Powołując się na postanowienie § 1 ust. (4) w związku z § 8 rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Opieki Społecznej z dnia 23 lipca 1937 r. o organizacji i zasadach prowadzenia zakładów leczniczych kolei państwowych (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 509), ustalam ilość i siedziby szpitali i sanatorów kolei państwowych (kolejowych) w sposób następujący:

A) w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Warszawie Szpital Kolei Państwowych Św-go Wojciecha w Warszawie;

B) w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Wilnie:
1) Szpital Kolei Państwowych w Wilnie,
2) Szpital Kolei Państwowych w Brześciu n. B.,
3) Sanatorium Kolei Państwowych we Włodawie;

C) w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Poznaniu Szpital Kolei Państwowych w Poznaniu;

D) w Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Katowicach Sanatorium Kolei Państwowych w Wilkowicach — Bystrej.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Nr O. Og. 146/4/38.

314.

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 31 marca 1938 r. o ilościach i rodzajach oddziałów oraz pracowni badawczych i leczniczych w szpitalach i sanatoriach kolei państwowych.

Powołując się na postanowienie § 2 ust. (2) w związku z § 8 rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Opieki Społecznej z dnia 23 lipca 1937 r. o organizacji i zasadach prowadzenia zakładów leczniczych kolei państwowych (Dz. U. R. P. nr 67, poz. 509), zarządzam co następuje:

§ 1.

Ilość i rodzaje oddziałów szpitalnych (sanatoryjnych) oraz pracowni badawczych i leczniczych w szpitalach i sanatoriach kolei państwowych (kolejowych) podaje załączona tabela.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Nr O. Ogr. 146/5/38.

Załącznik do zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 31 marca 1938 r. nr O. Org. 146/5/38.

Tabela, podająca ilość i rodzaje oddziałów szpitalnych (sanatoryjnych) oraz pracowni badawczych i leczniczych w szpitalach i sanatoriach kolei państwowych.

D. O. K. P.	Nazwa i siedziby zakładu leczniczego	Nazwy oddziałów oraz pracowni badawczych i leczniczych w zakładach łeczniczych
w Warszawie	Szpital Kolei Państwowych Św-go Wojciecha w Warszawie	Oddział Chorób Wewnętrznych Oddział Chirurgiczny Pracownia Rentgenowska i Fizykalno-Lecznicza
w Wilnie	Szpital Kolei Państwowych w Wilnie	Oddział Chorób Wewnętrznych A Oddział Chorób Wewnętrznych B Oddział Chirurgiczny A Oddział Chirurgiczny B Oddział Chorób Kobiecych Oddział Chorób Nosa, Gardła i Uszu Oddział Chorób Oczu Oddział Chorób Nerwowych Oddział Chorób Płucnych Oddział Dziecięcy Pracownia Rentgenowska i Fizykalno-Lecznicza Pracownia Chemiczno-Bakteriologiczna
"	Szpital Kolei Państwowych w Brześciu n/B	Oddział Chorób Wewnętrznych Oddział Chirurgiczny Oddział Chorób Kobiecych
"	Sanatorium Kolei Państwowych we Włodawie	nie dzieli się na komórki organizacyjne
w Poznaniu	Szpital Kolei Państwowych w Poznaniu	Oddział Chorób Wewnętrznych Oddział Chirurgiczny Pracownia Rentgenowska i Fizykalno-Lecznicza
w Katowicach	Sanatorium Kolei Państwowych w Wilkowicach-Bystrej	Oddział dla Mężczyzn Oddział dla Kobiet

315.

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 7 kwietnia 1938 r. o zmianie rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 29 kwietnia 1935 r. Nr P. 5-194/1/35, w sprawie egzeminowania pracowników kolei użytku publicznego i prywatnego, nie będących w zarządzie przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe."

Na podstawie art. 2 i art. 4 pkt. 7) ustawy z dnia 12 czerwca 1924 r. o zakresie działania Ministra Kolei Żelaznych i o organizacji urzędów kolejowych, (Dz. U. R. P. nr 57, poz. 580), oraz rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. w sprawie ustanowienia urzędu Ministra Komunikacji (Dz. U. R. P. nr 97, poz. 567) i art. 20, 42 i 46 ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o koncesjach na koleje znaczenia miejscowego i koleje miejskie (Dz. U. R. P. nr 38, poz. 391), zarządzam co następuje:

§ 1.

W rozporządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 29 kwietnia 1935 r. nr P. 5-194/1/35 (Dz. T. i Z. K. nr 22, poz. 259), zmienionym zarządzeniami z dnia 16 marca 1936 r. (Dz. T. i Z. K. nr 10, poz. 173), z dnia 31 marca 1937 r. (Dz. T. i Z. K. nr 15, poz. 221) i zdnia 20 listopada 1937 r. (Dz. T. i Z. K. nr 51, poz. 763), wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 3 ust. (1) punkt c) otrzymuje brzmienie następujące:

„c) koszty egzaminów ponosi interesowany zarząd kolei; na koszty te składa się taksa w wysokości 10 zł od każdego kandydata oraz diety członków komisji, w razie ich wyjazdu poza siedzibę służbową.";

2) w § 3 wstawia się nowy ustęp (3) treści następującej:

„(3) Do pracowników sezonowych, zatrudnianych okresowo na kolejach wąskotorowych użytku prywatnego, z wyłączeniem pracowników, o których mowa w § 9, mają stałe zastosowanie postanowienia § 20 A o egzaminach tymczasowych.";

3) w § 10 ustęp (3) otrzymuje brzmienie następujące:

„(3) Do egzaminu mogą być dopuszczeni tylko pracownicy pełnoletni, którzy pod względem ogólnego stanu zdrowia oraz wzroku i słuchu otrzymali kwalifikację I kategorii według norm, obowiązujących pod tym względem na Polskich Kolejach Państwowych. Wyjątek stanowią kandydaci na nadzorców drogowych na kolejach wąskotorowych użytku prywatnego, którzy powinni wykazać się fizyczną zdolnością do wykonywania tych czynności, lecz nie muszą posiadać wymaganej na Polskich Kolejach Państwowych kwalifikacji zdrowia.";

4) w § 16 zdanie drugie otrzymuje brzmienie następujące: „Na koszty te składa się taksa w wysokości 10 zł od każdego kandydata oraz diety członków komisji, w razie ich wyjazdu poza siedzibę służbową.";

5) Paragrafy 19, 20 oraz 20 A otrzymują brzmienie następujące:

„§ 19 (1) Pracownicy kolei, wymienieni w § 2, którzy przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia złożyli egzamin w zakresie wykonywania przez nich czynności, przeprowadzony protokólarnie przez zarząd kolei (przedsiębiorstwa), wolni są od obowiązku składania egzaminu, przewidzianego w niniejszym rozporządzeniu.

(2) Właściwe dyrekcje okręgowe kolei państwowych ustalą, którzy pracownicy, wymienieni w § 2, posiadający egzamin, nie odpowiadający wymogom ustępu (1) niniejszego paragrafu, złożony przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, obowiązani są złożyć ponownie egzamin, zgodnie z postanowieniami niniejszego rozporządzenia.

(3) Odbycie praktyki (służby przygotowawczej) nie obowiązuje pracowników, którzy pełnią co najmniej od 1 kwietnia 1935 r. funkcje służbowe na stanowiskach, na które mają być egzaminowani.

§ 20. (1) Dotychczasowi nie egzaminowani pracownicy, wymienieni w § 2, powinni złożyć egzamin na podstawie niniejszego rozporządzenia do dnia 31 grudnia 1938 r.

(2) Na wniosek zarządu kolei (przedsiębiorstwa), właściwy dyrektor kolei państwowych może całkowicie zwolnić od obowiązku składania egzaminu pracowników, którzy w ciągu najmniej 10 lat, licząc do czasu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, pełnią czynności służbowe na jednym ze stanowisk, wymienionych w § 2, i posiadają dobrą kwalifikację fachową.

§ 20 A. (1) Na tych kolejach normalnotorowych użytku prywatnego oraz kolejach wąskotorowych użytku publicznego i prywatnego, których zarządy, z uwagi na trudności personalne oraz brak podręczników i instrukcji, przystosowanych do ich potrzeb, nie mają możności przygotowania personelu do egzaminów, wymaganych w cz. II niniejszego rozporządzenia, powinny być przeprowadzone egzaminy tymczasowe w okresie do dnia 31 grudnia 1938 r. Egzaminowi tymczasowemu nie mogą być jednak poddawani pracownicy kolei użytku publicznego lub użytku prywatnego, wymienieni w § 9.

(2) Egzamin tymczasowy ma na celu stwierdzenie uzdolnienia pracownika do wykonywania czynności służbowych na stanowiskach, wymienionych w § 2 ust. (2) niniejszego rozporządzenia. Przy przeprowadzaniu tych egzaminów obowiązują następujące postanowienia:

a) przed dopuszczeniem do egzaminu tymczasowego pracownik obowiązany jest odbyć przewidziane w § 18 praktyczne przeszkolenie (służbę przygotowawczą) z uwzględnieniem postanowień § 3 A i 3 C, przy czym okres praktycznego przeszkolenia (służby przygotowawczej) może być, w zależności od warunków pracy i bezpieczeństwa ruchu na kolei, skrócony do połowy, a odpowiednie co do zakresu pracy okresy poprzedniej służby pracownika mogą być zaliczone na poczet wymaganej służby przygotowawczej;

b) egzamin tymczasowy przeprowadza we własnym zakresie zarząd kolei, przy czym egzaminatorami powinni być pracownicy, posiadający odpowiednie przygotowanie fachowe;

c) zakres wiadomości, wymaganych do egzaminu tymczasowego ustala zarząd kolei (przedsiębiorstwo), mając na uwadze stwierdzenie znajomości przepisów i instrukcji, odnoszących się do danego zajęcia oraz praktycznego uzdolnienia kandydata do wykonywanej służby;

d) jako dowód złożenia egzaminu tymczasowego służy protokół, podpisany przez egzaminatorów, w którym powinno być

wyraźnie stwierdzone odbycie praktyki (służby przygotowawczej), przeprowadzenie egzaminu, jego wynik oraz uzdolnienie kandydata (pracownika) do pełnienia służby na danym stanowisku; protokół ten pozostaje w aktach przedsiębiorstwa do wglądu władz nadzorczych.

(3) Kandydaci na palacza parowozowego, maszynistę parowozowego i motorowego obowiązani są przed złożeniem egzaminu tymczasowego, — złożyć egzamin praktyczny, zgodnie z ostatnimi dwoma ustępami § 18 p. VIII, IX i X niniejszego rozporządzenia.

(4) Pracownicy, którzy złożyli egzamin tymczasowy, powinni złożyć egzamin przewidziany w cz. II niniejszego rozporządzenia, w terminie do 31.XII. 1939 r. Postanowienia niniejszego ustępu nie stosuje się do pracowników szezonowych kolei wąskotorowych użytku prywatnego (§ 3 ust. (3)."

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Nr P. 5-194/1/38.

316.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 8 kwietnia 1938 r. nr 43 w sprawie spłaty zaliczek na uposażenie pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe."

Termin spłaty zaliczek na uposażenie w pełnej wysokości normalnej raty, ustalony okólnikiem Ministerstwa Komunikacji z dnia 20 listopada 1937 r. nr 272 w sprawie spłaty zaliczek na uposażenie pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. Urz. M. K. nr 62, poz. 524) przesuwa się na dzień 1 kwietnia 1939 r.

Nr P. 6-54/15/38.

317.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 8 kwietnia 1938 r. nr 44 w sprawie zwalczania nielegalnego wyrobu zapalniczek.

Rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 25 czerwca 1937 r. o wykonaniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. w sprawie zmiany ustawy o monopolu zapałczanym (Dz. U. R. P. nr 48, poz. 376) obniżono z dniem 1 lipca 1937 r. opłatę monopolową od zapalniczek: kieszonkowych do 1 złotego i ściennych lub stołowych do 3 złotych od sztuki oraz podatek od zapalniczek ze złota lub srebra do 5 złotych od sztuki.

Jednocześnie tym samym rozporządzeniem wprowadzono zakaz posiadania zapalniczek nie zaopatrzonych w znaczek podatkowy, z tym jednak, że osoby, posiadające zapalniczki na osobisty użytek nie zaopatrzone w znaczek podatkowy, mogą je zgłosić w czasie do dnia 30 września 1937 r. w kasie urzędu skarbowego do zaopatrzenia w znaczek podatkowy po uiszczeniu należnej opłaty monopolowej lub podatku.

Pomimo znacznego obniżenia opłaty monopolowej i podatku od zapalniczek oraz upływu okresu ulgowego, pozostają nadal w użyciu i sprzedaży zapalniczki nie zaopatrzone w znaczek podatkowy. Jedną z przyczyn tego stanu rzeczy jest fakt nielegalnego wyrobu zapalniczek przez pracowników warsztatów ślusarskich, przy czym z zapalniczek, pochodzących z takiej nielegalnej produkcji, korzystają nie tylko robotnicy wspomnianych warsztatów, lecz również personel urzędniczy odnośnych zakładów.

W związku z powyższym Dyrekcje Okręgowe Kolei Państwowych wydadzą odpowiednie zarządzenia, któreby w skuteczny sposób uniemożliwiały nielegalną produkcję zapalniczek na terenie warsztatów kolejowych, oraz podadzą do wiadomości ogółu zatrudnionych na ich terenie pracowników, że nielegalny wyrób zapalniczek i ich części zamiennychm oraz posiadanie zapalniczek nie zaopatrzonych w znaczek podatkowy podlega karom przewidzianym w art. art. 94, 95 i 99 prawa karnego skarbowego (Dz. U. R. P. z 1936 r. nr 84, poz. 581), t.j. karze grzywny od 5-cio do 10-cio krotnej opłaty monopolowej lub podatku od wyrobionych, czy też posiadanych zapalniczek oraz karze konfiskaty. Pracownicy przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" winni naruszenia przytoczonych przepisów prawa karnego skarbowego pociągani będą również do odpowiedzialności służbowej.

Nr P. 4.-4/3/38.

DZIAŁ FINANSOWY.

318.

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 6 kwietnia 1938 r. w sprawie zmiany przepisów o rozrachunkach pieniężnych z kolejami Z. S. R. R.

W § 3 „Przepisów o rozrachunkach w polsko-sowieckiej komunikacji tak przeładunkowej jak i bezprzeładunkowej z tytułu wzajemnego używania wagonów, przyborów wagonowych i ładunkowych oraz wszelkich innych świadczeń" (Dziennik Urzędowy M. K. nr 10, poz. 122 z 1.V. 1928) należy zmienić stosunek jednostki wyrównaczej do rubla z 1,9434 na 8,51.

Nr FD. II. 75/6.

319.

Zarządzenie Ministerstwa Komunikacji z dnia 2 kwietnia 1938 r. w sprawie zmian i uzupełnień do przepisów nr F 15 „Przepisy rachunkowe wmiędzynarodowej komunikacji towarowej", obowiązujących od dnia 1 lutego 1938 r.

W przepisach nr F 15 „Przepisy rachunkowe w międzynarodowej komunikacji towarowej", obowiązujących od dnia 1 lutego 1938 r. należy wprowadzić następujące zmiany i uzupełnienia:

na str. 8 w § 1 p. 3 należy po ustępie r) dodać nowy ustęp następujący: „s) przepisów o skrzyniach ładunkowych (nr R 46)";

na str. 11 w § 3 — w wierszach 12 i 13 od góry zmienić: „Śniatyń Załucze" na „Śniatyń";

na str. 15 — **§ 4** — w wierszach 1, 4, 5, 11 i 12 od dołu zmienić nazwę stacji „Raycza" na „Rajcza";

na str. 44 — **§ 17** punkt 2c) — w wierszu drugim sprostować numer ceduły „F nr 75c" nr „F nr 75e".

W „Aneksie":

na str. 14 w § 6 w nr porz. 2 „Anglia" należy w rubryce 3 skreślić cały ustęp a) oraz w rubryce 4 numery tabeli „XXVI, XXIV"; w następnym ustępie należy skreślić oznaczenie „b)";

na str. 15 w nr. porz. 5. „Bułgaria" w rubryce 3 przed tekstem należy dodać oznaczenie „a)" oraz w końcu tego ustępu dodać następujące nowe ustępy:

„b) W komunikacji związkowej polsko-rumuńskiej do rumuńsko-bułgarskiego punktu granicznego wzgl. stacji granicznej.	XII, XIII, XV.
c) W komunikacji związkowej polsko-jugosłowiańskiej do punktu granicznego jugosłowiańsko-bułgarskiego.	VII";

na str. 16: w nr. porz. 7 „Dania" w rubryce 3 przed tekstem należy dodać oznaczenie „a)" oraz dodać następujący nowy ustęp:

„b) W komunikacji związkowej polsko-niemieckiej do st. Warnemünde lub stacji granicznej niemiecko-duńskiej.	X";

w nr. porz. 10 „Francja" w rubrykach 3 i 4 dodaje się następujące nowe ustępy:

„c) W komunikacji związkowej polsko-niemieckiej towarowej do niemiecko-belgijskiego lub niemiecko-francuskiego punktu granicznego.	X
d) W komunikacji związkowej polsko-belgijskiej do belgijsko-francuskiego punktu granicznego.	III";

W nr. porz. 11 „Grecja w rubryce 3 przed tekstem należy dodać oznaczenie „a)" oraz włączyć następujące nowe ustępy:

„b) W komunikacji związkowej polsko-rumuńskiej do rumńsko-bułgarskiego punktu granicznego wzgl. stacji granicznej.	XII, XIII, XV.
c) W komunikacji związkowej polsko-jugosłowiańskiej do punktu granicznego jugosłowiańsko-greckiego.	VII";

na str. 17: w nr. porz. 12 „Hiszpania" w rubryce 3 przed tekstem należy dodać oznaczenie „a)" oraz włączyć następujący nowy ustęp:

„b) W komunikacji związkowej polsko-niemieckiej do niemiecko-francuskiego punktu granicznego.	X";

w nr. porz. 13 „Holandia" w rubrykach 3 i 4 należy dodać następujący nowy ustęp:

„c) W komunikacji związkowej towarowej polsko-niemieckiej do stacji granicznej niemiecko-holenderskiej.	X";

w nr. porz. 16 „Luksemburg" dodaje się w rubrykach 3 i 4 następujący nowy ustęp:

„c) W związkowej komunikacji towarowej polsko-niemieckiej do niemiecko-luksemburskiego punktu granicznego.	X";

na str. 18: w nr. porz. 20 „Norwegia" w rubryce 3 przed tekstem należy dodać oznaczenie „a") oraz włączyć następujący nowy ustęp:

„b) W związkowej komunikacji polsko-niemieckiej do st. Sassnitz Hafen.	X";

w nr. porz. 21 „Portugalia" w rubryce 3 przed tekstem należy umieścić oznaczenie „a)" oraz włączyć następujący nowy ustęp:

„b) W komunikacji związkowej polsko-niemieckiej do niemiecko-francuskiego punktu granicznego.	X";

na str. 19: w nr. porz. 23 „Szwajcaria" należy dodać w rubrykach 3 i 4 następujący nowy ustęp:

„d) W związkowej komunikacji towarowej polsko-niemieckiej do stacji granicznej niemiecko-szwajcarskiej.	X";

w nr. porz. 24 „Szwecja" należy w rubr ykach 3 i 4 dodać następujący nowy ustęp:

„c) W komunikacji związkowej polsko-niemieckiej do stacji Sassnitz Hafen.	X";

w nr. porz 25 „Turcja" w rubryce 3 pr zed tekstem należy umieścić oznacznie „a)" oraz dodać następujący nowy ustęp:

„b) W komunikacji związkowej polsko-rumuńskiej do punktu granicznego rumuńsko-bułgarskiego wzgl. stacji granicznej.	XII, XIII, XV";

na str. 20 w nr. porz. 27 „Włochy" należy w rubrykach 3 i 4 dodać następujące nowe ustępy:

„c) W komunikacji związkowej polsko-niemieckiej do stacji granicznej niemiecko-czeskosłowackiej.	X,
d) W komunikacji związkowej polsko-czeskosłowackiej do punktu granicznego czskosłowacko-austriackiego.	IV, V,
e) W kmunikacji związkowej węglowej polsko-austriackiej.	II";

str. 14 — 20: skreśla się nr porz. 1 „Al bania" ze wszystkimi danymi. W związku z tym zmienia się dalsze numery porządkowe odpowiednio na 1 do 27;

na str. 29 w p. 9 w wierszu trzecim sprostować numer ceduły „F nr 75 c" na „F nr 75e";

na str. 33 w p. 5 „Zaliczenia itd." w wie rszu trzeciem słowa „zesz. 1 i 2" zmienia się na „zesz. 2";

na str. 36 w wierzszach 15 i 16 od góry należy skreślić słowa" i dla każdego okręgu dyrekcyjnego";

na str. 51 w p. 11 „Przepisy służbowe" w ustępie b) słowo „obowiązującej" prostuje się na „obowiązujące";

na str. 57 w p. 6 w wierszu 23 od góry słowa „97 fenigów" zmienia się na „94 fenigów";

na str. 62 w p. 1 „Taryfy" na końcu tego punktu po słowie: „artykułowe" należy skreślić kropkę i dodać: „i aneks.";

na str. 67 w p. 4 „Stawki" słowo „Śnia tyń Zał." zmienia się na „Śniatyń";

na str. 92 w p. 12 „Przeekspediowanie itd" należy zmienić słowo „Śniatyń Załucze" na „Śniatyń";

na str. 100 w wierszu drugim od góry po słowach „polsko-niemieckie" należy dodać „lub w tranzycie przez Czechosłowację", a w wierszu trzeciem słowa „za przewóz" zmienić na „na przewóz";

na str. 115 w poz. 1 nazwę polskiej stacji granicznej „Kaczory (Miasteczko)" należy zmienić na „Kaczory (Miasteczko Kraińskie))".

Stacje: „Wolfgang — Hindenburg Ost" i „Przyszowice (Gierałtowice) — Gleiwitz Ost" należy skreślić;

na str. 116 w poz. 2 w wierszach 3 i 4 należy nazwy stacyj „Czarny Dunajec" i „Muszyna" zmienić na „Czarny Dunajec (Podczerwone)" i „Muszyna (Leluchowo)";

w poz. 3 nazwę polskiej stacji „Śniatyń Załucze" zmienia się na "Śniatyń";

w poz. 5 nazwę stacji „Landwarów" należy zmienić na „Zawiasy (Landwarów)";

na str. 120 w poz. 21 należy:

a) nazwę czeskosłowackiej stacji „Hinčice v Hornim Slezsku" zmienić na „Hinčice v Slezsku";

b) wspólną stację graniczną „Seidenberg" skreślić i w zamian umieścić jako stację czeskosłowacką „Závidov" a jako stację niemiecką „Seidenberg",

c) nazwę czeskosłowackiej stacji „Ebersbach v Sasku" zmienić na „Habrachtice";

na str. 121 w poz. 23 nazwę stacji węgierskiej „Ipolytanos" należy zmienić na „Ipolytarnóc";

na str. 123 w poz. 35 należy nazwę stacji jugosłowiańskiej „Devdelija" zmienić na „Djevdjelija".

Nr F.D. III-94/11.

CZĘŚĆ C.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 marca 1938 r. o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego i odszkodowania za nieszczęśliwe wypadki pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

Na podstawie art. 25 i 26 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. z 1930 r. nr 89, poz. 705), w brzmieniu zmienionym art. 11 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. nr 26, poz. 239) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. o zaopatrzeniu emerytalnym i odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. nr 9, poz. 74), w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. nr 95, poz. 594), wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 10 ust. (4) otrzymuje brzmienie:

„(4) Pracownikowi, który po osiągnięciu co najmniej piętnastoletniej wysługi emerytalnej stał się trwale niezdolny do służby i przed rozwiązaniem stosunku służbowego utracił bez własnej winy w związku przyczynowym ze służbą trwale co najmniej 95% zdolności do zarobkowania, nie spowodowanej nieszczęśliwym wypadkiem, uprawniającej do odszkodowania z mocy § 41, dolicza się przy wymiarze zaopatrzenia emerytalnego 10 lat do okresu wysługi emerytalnej, osiągniętej na podstawie rozporządzenia niniejszego. W przypadkach, w których utrata 95% zdolności do zarobkowania nie pozostaje w związku przyczynowym ze służbą — doliczenie, o którym wyżej mowa, może nastąpić za zgodą Ministra Komunikacji.";

2) w § 46 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Pracownikom, którzy w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego pełnili służbę na P. K. P., zalicza się do wysługi emerytalnej, osiągniętej na podstawie tego rozporządzenia, te okresy służby, pracy i studiów, które podlegały zaliczeniu na podstawie przepisów, obowiązujących do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, — przy uwzględnieniu następujących zasad:

1) z czasu służby w b. państwach zaborczych uwzględnia się jedynie okresy rzeczywistej służby, okresów natomiast, podlegających doliczeniu z tytułu korzystniejszego liczenia tej służby, nie uwzględnia się; zastrzeżenie to nie dotyczy osób, odznaczonych orderem wojskowym „Virtuti Militari" lub „Krzyżem Niepodległości", jak również nie odnosi się do okresów służb, opłacanych półtorakrotną opłatą;

2) służbę wojskową, pełnioną w b. państwie zaborczym z poboru, mobilizacji lub ochotniczo, bez względu na odmienne przepisy emerytalne danego państwa zaborczego, wlicza się do wysługi emerytalnej jedynie w przypadku, gdy pełniąca tę służbę osoba już w b. państwie zaborczym uzyskała charakter funkcjonariusza państwowego lub zawodowego wojskowego albo gdy po odbyciu służby wojskowej przeszła bezpośrednio do służby państwowej polskiej, cywilnej lub wojskowej, bądź do służby w jednej z formacyj wojskowych, uznanych przez Państwo Polskie;

3) za bezpośrednie przejście w rozumieniu pkt 2) uważa się wstąpienie do służby państwowej polskiej, cywilnej lub wojskowej, albo do służby w formacji wojskowej, uznanej przez Państwo Polskie, przed upływem miesiąca od daty opuszczenia służby wojskowej w b. państwie zaborczym;

4) w przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Minister Komunikacji może wyrazić zgodę na zaliczenie służby, nie odpowiadającej wskazanemu powyżej warunkowi bezpośredniego przejścia.";

3) § 48 otrzymuje brzmienie:

„§ 48. (1) Do emerytów, wdów i sierot, którym przyznano i wymierzono zaopatrzenia i odszkodowania za nieszczęśliwe wypadki przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, do wdów i sierot po takich emerytach, zmarłych po dniu 31 stycznia 1934 r., tudzież do pracowników, którzy nie nabyli prawa do uposażenia na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr 4, poz 24), stosuje się w dalszym ciągu przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1932 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" i o zaopatrzeniu pozostałych po tych pracownikach wdów i sierot, oraz o odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 577) z wyjątkiem przepisów § 5, 7, 8, 9, 11 ust. (5), § 13 ust. (7), § 14 ust. (2), § 15, 17, 21. 26, 35, 36 i 51 tego rozporządzenia.

(2) Emerytom, wdowom i sierotom, którym przy obliczaniu wysokości zaopatrzenia uwzględniono tylko trzy czwarte okresów z tytułu służby i pracy zawodowej w b. państwach zaborczych, uwzględnia się te okresy od dnia 1 lipca 1938 r. w pełnym wymiarze przy zastosowaniu zasad pkt 1) — 3) ust. (1) § 46.

(3) Zastosowanie przepisu ust. (2) nie może spowodować obniżenia wysokości zaopatrzeń, pobieranych przed dniem 1 lipca 1938 r.

(4) Jeżeliby przy zastosowaniu przepisu ust. (2) okazało się, że wysługa emerytalna wynosi mniej aniżeli lat 15, wysokość zaopatrzenia określa się według zasad ust. (2) i (3) § 12.

(5) Przepisu ust. (2) nie stosuje się do emerytów, wdów i sierot, pobierających zaopatrzenie wyłącznie z tytułu służby w b. państwach zaborczych. Osobom tym z dniem 1 lipca 1938 r. zaprzestaje się potrącenia 10% zaopatrzenia.

(6) Osobom, wymienionym w ust. (1), którym do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego wypłacano dodatek ekonomiczny na żonę, wypłaca się ten dodatek w dalszym ciągu. Wysokość dodatku oblicza się w dalszym ciągu. Wysokość dodatku oblicza się według przepisów § 13 ust. (1) i (2) powołanego w ust. (1) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1932 r.

(7) Do osób, wymienionych w ust. (1), stosuje się nadto przepisy § 3, 5, 7, 8, 10 ust. (8) i (9), § 13 ust. (2), § 14, 16, 18 ust. (1) pkt 4), § 20, 23 ust. (3), § 25, 27 ust. (1) pkt 4) i ust. (4), § 32 ust. (3), § 34, 35 i 49.

(8) Do osób, objętych ust. (1), stosuje się przepisy § 39 tylko wówczas, jeżeli osoby te nie skorzystały z podobnych praw na podstawie przepisów, którymi były objęte przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, a przepisy § 40 tylko w przypadkach śmierci, zaszłych po dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.";

4) ilekroć w tekście rozporządzenia powołane są te ustępy paragrafów, których numeracja została zmieniona rozporządzeniem niniejszym, powołania te ulegają odpowiedniej zmianie.

§ 2. (1) Począwszy od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego z zaopatrzeń emerytalnych, wdowich i sierocych, wymierzonych w punktach na podstawie przepisów, obowiązujących przed dniem 1 lutego 1934 r., będzie pobierana przy wypłatach miesięcznych rat opłata w wysokości 4% należnego zaopatrzenia. Od dnia 1 kwietnia 1939 r. wysokość wspomnianej opłaty zmniejszać się będzie co rok o 1% aż do dnia 1 kwietnia 1942 r., z którym to dniem pobieranie opłaty ustanie zupełnie.

(2) Opłata, przewidziana w ust. (1), będzie pobierana również od wszelkich dodatków do zaopatrzenia.

(3) Opłata, o której mowa w ust. (1) i (2), nie będzie pobierana od zaopatrzeń, których wysokość łącznie z dodatkami nie przekracza: dla emerytów — kwoty 100 zł, dla wdów — kwoty 50 zł, dla sierot zaś — kwoty 25 zł miesięcznie.

(4) Jeżeliby przy zastosowaniu opłaty, o której mowa w ust. (1) i (2), okazało się że zaopatrzenie miałoby wynosić mniej, aniżeli 100 zł, 50 zł lub 25 zł opłata będzie zmniejszona do kwoty, o którą zaopatrzenie przekracza normy, określone w ust. (3).

(5) Opłata, przewidziana w ust. (1) i (2), nie będzie pobierana również od zaopatrzeń emerytalnych osób, odznaczonych orderem wojskowym „Virtuti Militari" lub „Krzyżem Niepodległości z Mieczami".

§ 3. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Komunikacji.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1938 r.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Komunikacji: *Ulrych*

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 21/38, poz. 176).

Adres Redakcji:
Ministerstwo Komunikacji ul. Chałubińskiego 4, Gabinet Ministra, pokój Nr 27, tel. 552.00, wewn. 101.

Adres Administracji:
Administracja Wydawnictw Ministerstwa Komunikacji ul. Chałubińskiego 4, pokój Nr 123, II p. tel. 8.26.28. Konto czekowe PKO. Nr 30.658.

Warunki prenumeraty w kraju: rocznie zł. 8.—; półrocznie zł 4.—; kwartalnie zł 2.—; cena numeru 50 gr.

Do nabycia w Administracji Dz. Urz. M. K. lub w Administracji Dz. Zarz. D. O. K. P. Prenumeratę wpłaca się z góry przed rozpoczęciem kwartału, półrocza lub roku. Reklamacje z powodu nieotrzymania pojedyńczych numerów Dz. Urz. M. K. wnosi się do właściwych urzędów pocztowych, najpóźniej 3-go dnia po otrzymaniu następnego z kolei numeru Dziennika. Reklamacji spóźnionych lub wniesionych w sposób niewłaściwy nie uwzględnia się.

Cena ogłoszeń: od wiersza zł 1; za stronę zł 100.

Ogłoszenia prywatne można umieszczać tylko na luźnych kartkach dołączonych do Dziennika. Administracja Dziennika nie odpowiada za niedotrzymanie terminu ogłoszenia.

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Drukarnia Państwowa Nr 98138. 25.IV.38. 8400.